

АНА АЛЕКСАНДРОВА ЯБЪЛКОВАТА КЪЩА

chitanka.info

Залезът искрящ угасна. Вечер лятна, вечер ясна пална първите звездици. Стихват птичките. Мушици, пеперудки и калинки, дребни горски животинки се приготвяха за сън... Кой ли още е навън?

Сред зелената дъбрава бавно пъпли леля Мрава, а след нея крета Черньо, глезено хлапаче.

— Ох, да ходя аз не мога... Ти си майка лоша, строга! Цял ден работиш и тичаш, ала мен... не ме обичаш! Ти за другите деца мъкнеш тежките зрънца! Мравунякът е далече, а пък аз съм болен вече... Искам да живеем двама! Други мравки с нас да няма.

— Не, не може, мили сине! В мравуняка от години мравки те живеят дружно! Да се върнем там е нужно!

Ала Черньо я не чува. Той на болен се преструва:

— Да вървя не мога... Спирам. Мамо, миличка, умирам!...

Що ли става със синчето? Мама гали му челцето и загубила надежда, тя смутено го оглежда...

„Мрак се спуска над гората... Колко влажна е тревата! — шепне Мрава. — Тук навярно ще настине мамин Черньо!“...

Светъл лъч следа изплита и... светулката долита. Свежда златното челце и продумва:

— От сърце се тревожа за детето! Как се мъчи, охка, клето... Тръгвайте след мен полека. До „еленова пътека“ забелязах, сестро мила, нова и удобна вила. Една ябълка червена някой е изпуснал вчера. Ако дойдете със мен, аз завчас ще я намеря. Там момчето ще почине, болестта му ще премине!

Леля Мрава тихо плаче, глезения Черньо влачи и със сетен дъх и сила стигат търсената вила.

Пада тиха нощ в гората. Спят тревичките, цветята, сладкопойните певци, цигуларите щурци...

Спи Черньо с леля Мрава в къщичката топла, здрава.

Заживяват в нея двама: Черньо и добрата мама.

— Плодове узрели, сине, похапни и ще ти мине! А сбереш ли малко сила, ще напуснем тази вила.

Ден след ден летят в игра... Ех, че хубава гора! Мравчо бузите надува, но пред мама се преструва:

— Скучно ми е в таз дъбрава! Имам нужда от забава. Ще умра самотен аз... Гости покани у нас!

— Ех — пошепва леля Мрава, — да празнуваме тогава...

И запъти се горката, гости дири сред цветята...

Приближават на дружини с мотопеди, с лимузини, с въртолети, пеш, безчет гости... Идат те отвред! Трите гиздави мушици — чернооки хубавици, едър Бръмбар Носорог в нов костюм изискан, строг, двете румени калинки и... стотици животинки.

Домакинята добра ръченица заигра, но със силен глас тържествен, строг викна Бръмбар Носорог:

— На артистите ни „браво“! И на тебе, леля Мраво! Но... синчето ти къде е! Нека малко да попее!

Черньо шепне:

— Не, не мога... — И бледнее от тревога.

— Декламираш ли поне?

Черньо отговаря:

— Не!

Братовчедката мушица прави тайнствен знак с главица и прошепна с тънък глас:

— Нека го помоля аз! Срамежливото дете нещо ще ни прочете!

Черньо се черви от срам:

— Да чета... съвсем не знам...

И на Мрава във полата бързо свира си главата, цял поток от сълзи лее, да погледне той не смее. А горката леля Мрава тръпне и се притеснява, че е Черньо мързелан, а тя за срам в гората стана.

Но заплиска отведнъж неочакван, силен дъжд! Всеки охка и се мръщи, всеки тръгва си към къщи!

— Виж тавана! — шепне Мрава, тръпне и се насълзява. — Дъжд шурти от сто отвора. Помогнете, мили хора-а-а! Водопад над нас се стича...

А под масата наднича гузно Черньо: „Гледай ти! Гризах, гризах — той шепти, — уж по малко, на шега и... каква беда сега!“ А на Мрава с бодър глас той извиква: Здрав съм аз! Да се върнем вкъщи вече! Мисля, че не е далече... Ще се трудя със любов! И да уча съм готов!

Спря дъждът и тичешком те напускат тоя дом. Ситно стъпва леля Мрава, тича Черньо, не остава! Бързат те към мравуняка. Труд полезен там ги чака. В късна есен, в бяла зима, здрав подслон за тях ще има.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.